

15/к.о.8
15. VI. 1994 г.

Жоел-Ив Арбадарчев
16.06.1994 г.

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД НА
РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

С Т А Н О В И Щ Е

на парламентарната група на Съюза на
демократичните сили по к.д. № 8/94 г.

УВАЖАЕМИ ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

Във връзка с определението от 2 юни 1994 г., в което сме конституирани като страна по това дело, моля да вземете предвид и следните допълнителни наши съображения:

1. При обсъждане на въпроса относно вота на недоверие следва да се има предвид, че Конституцията в своите разпоредби предвижда два вота на недоверие. Единият от тях е визиран в чл. 89 от Конституцията, в който е дадена възможност на една пета от народните представители да прави предложение пред Народното събрание да гласува недоверие на Министерския съвет. В текста е предвидена и процедурата по това гласуване, като в ал. 3 е посочено, че ново предложение за недоверие на същото основание не може да бъде направено в следващите шест месеца.

Другата хипотеза на вот на недоверие е визирана в чл. 111, ал. 1, точка 1 от Конституцията с гласуване на недоверие към Министерския съвет или към министър-председателя. Този вот на недоверие е самостоятелно основание от този по чл. 89 и той е инцидентен и може да се яви най-неочаквано в даден конкретен случай, когато се преценява дейността на Министерския съвет или на самия министър-председател. При този вот е достатъчно парламентарната зала да отхвърли направено предложение от Министерския съвет или от министър-председателя, още повече, че в конкретния случай се касае за структурни и персонални промени в състава на Министерския съвет по чл. 84, точка 6 и 7.

2. Правомощията на Министерския съвет съгласно чл. 111, ал. 1, точка 1 се прекратяват, което означава, че Министерският съвет повече не може да се счита като орган на изпълнителната власт. Следва да се има предвид обаче, че съгласно ал. 3 на същия текст Министерският съвет продължава да изпълнява своите функции до избирането на нов Министерски съвет.

3. Предложенията на министър-председателя по чл. 84, точка 6 и 7 фактически представляват промяна в състава и структурата на първоначално избрания Министерски съвет. Или с други думи, дадена е възможност на министър-председателя в рамките на своя мандат да прави предложения от посочените по-горе. Тези предложения обаче не могат да бъдат изолирани и те трябва да имат същото значение и същите последици, както ако той съставя нов Министерски съвет. Ето защо в този смисъл следва да се има предвид решението по дело № 30/92 г. на Конституционния съд (ДВ, бр. 1 от 5 януари 1993 г.) - Решение № 20 от 23.12.1992 г.

При така изложеното е безспорно, че промените в структурата и състава на Министерския съвет са равностойни със съставянето на нов Министерски съвет и внасянето му за одобрение пред Народното събрание.

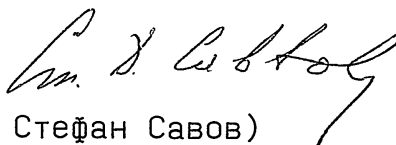
4. Постановеният за разглеждане пред вас въпрос представлява особен интерес, като се има предвид, че Конституцията съдържа редица непълноти. Несъмнено не е точно и пълно обхваната материята за недоверието по отношение на правителството. Ние не можем да се позовем на конкретен текст, който определя, че негласуването от страна на парламента на предлагани структурни и персонални промени съставлява по същество вот на недоверие, но ние смятаме за правилно даденото от вас тълкуване по цитираното по-горе дело, с което вие приехте, че щом като Народното събрание отхвърли предлаганата структура и персонален състав на един кабинет при възлагателния мандат на министър-председателя, с това мандатът се смята неосъществен.

Аналогията в конкретния случай, по който сега следва да се произнесете, е пълна. Министър-председателят на вече функциониращ Министерски съвет предлага структурата му да бъде променена. Това той прави, защото смята, че при наличната структура няма възможност да изпълни функциите, които Конституцията му е възложила. Щом като народните представители отхвърлят тези

предложени структури, те очевидно не са съгласни с провежданата от министър-председателя политика. Това е типичен случай, при който се изразява недоверие към този министър-председател. Защото невъзможността му да представи приемлива структура прави невъзможно продължаването на неговото управление. Това е точно така, както неприемането на структурата и състава на един нов Министерски съвет е отказ на доверие към онзи, който има възлагателния мандат. Оттук следва, че разпоредбите на чл. 111 и 112 от Конституцията следва да се тълкуват по начина, че министър-председателят не може да не подаде оставка тогава, когато Народното събрание не е гласувало структурните промени, които той предлага, защото това се вменява в изразено недоверие към този министър-председател и ръководеното от него правителство.

14 юни 1994 г.

ПРЕДСЕДАТЕЛ НА ПАРЛАМЕНТАРНАТА
ГРУПА НА СДС:

(Стефан Савов)